

РЕШЕНИЕ

№ 4226

гр. София, 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3442** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес]0 чрез адв. Ат. Ч. с адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-244/02.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-198#3/01.02.2021г. на Г. Д. Г. срещу Разпореждане №РП-3-21-00859913/06.01.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като неоснователна и е потвърдено Разпореждане №РП-3-21-00859913/06.01.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноски. Направено е искане за определяне от съда на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Ч., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски на основание чл. 38 от ЗА.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-гард – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. А., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл. 114, ал. 2 и ал. 3 от КСО, е разпоредено Г. Г. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за временна неработоспособност за периода 03.01.2018-30.04.2018 г. и парични обезщетения за бременност и раждане за периода 14.12.2018-16.02.2019 г. в общ размер на 5 477,76 лв.

Разпореждането е издадено след извършена проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма] и служебно заличаване на подадените от него данни за лицето по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода м. 05.2017-м. 11.2018 г., включително. В резултат на извършената проверка е установено, че Г. Г. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, както и че не е възникнало осигурително правоотношение по смисъла на чл. 10 от КСО. Констатирано е, че за лицето са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО без правно основание, въз основа на които му е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване, както и парични обезщетения за бременност и раждане.

След заличаването на подадените данни от осигурителя [фирма] за периода 26.05.2017-29.11.2018 г. на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е издадено цитираното по-горе разпореждане.

На основание новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е преизчислено изплатеното на жалбоподателката обезщетение за периода 14.12.2018-16.02.2019 г. и е издадено разпореждане за възстановяване на неоснователно получените обезщетения за бременност и раждане за същия период в размер на 5 477,76 лв. В издаденото разпореждане е цитирана разпоредбата на чл. 117а, от КСО, според която обжалването не спира изпълнението му.

Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-73/23.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

От длъжностни лица в ТП на НОИ С.-град е констатирано, че задължението на Г. Г. към ДОО не е било погасено доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 от КСО. Към датата на възникване на вземане на лицето от ДОО – м. 12.2020 г., представляващо обезщетение за бременност и раждане по реда на чл. 50, ал. 1, на основание чл. 114, ал. 5 от КСО, е издадено Разпореждане № РП-3-21-00859913/06.01.2021 г. от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град за прихващане на изискуемото вземане на лицето от ДОО за периода м. 12.2020 г., представляващо парично обезщетение за бременност и раждане, в размер на 610 лв.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-244/02.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.–град.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав

следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1 от КСО – директорът на ТП на НОИ-С. град. Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган в съответствие с чл.114, ал. 3 от КСО – „ръководител на контрола по разходите на ДОО“. По делото е приложена Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, съгласно която издаването на разпореждания за прихващане на дължимите суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114, ал. 3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО е възложено на С. М..

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК, посочени са фактически и правни основания за издаването им. Същите са издадени при спазване на законоустановената форма.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства. Неоснователно е възражението, че е следвало да бъде установен осигурителен стаж на жалбоподателката по отношение на всеки издаден болничен лист. Установяването на осигурителен стаж касае друго, отделно производство по преценка на правото на съответното парично обезщетение.

Неоснователно е възражението, че не е изпълнено изискването на чл. 26 от АПК, тъй като жалбоподателката в качеството ѝ на заинтересовано лице не е уведомена за започналото административно производство. Предвид характера на производството по чл. 114, ал. 5 от КСО, не е налице задължение за уведомяване. Правото на прихващане е от категорията на погасителните потестативни права като едностранното волеизявление на административния орган е достатъчно за упражняването му, с което се реализира принудително частично погасяване на вземането на ДОО.

Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Съдът приема, че са били налице предпоставките за приложение на цитираната норма на чл. 114, ал. 5 от КСО, а именно: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната - в случая административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО, който прави изявление за прихващане.. Прихващането може да се прилага за събиране на непогасени в предвидения 14-дневен срок за доброволно изпълнение публични държавни вземания по ДОО, както е в случая. Тази законова разпоредба дава възможност прихващането да се извършва от всяко възникнало вземане от ДОО, както е в случая, без да се изисква

изричното писмено съгласие на лицето. Прихващането е способ за принудително изпълнение на задължението за възстановяване на недобросъвестно получени суми по ДОО.

Не е спорно, че от страна на жалбоподателката не са предприети действия по доброволно изпълнение на задължението.

Материалноправните изисквания за законност на това изпълнение обхващат съществуването на законосъобразно задължение по ДОО, което подлежи на изпълнение. В конкретния случай, е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на основание чл. 114, ал. 2 и ал. 3 от КСО, с което е разпоредено Г. Г. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за временна неработоспособност за периода 03.01.2018-30.04.2018 г. и парични обезщетения за бременност и раждане за периода 14.12.2018-16.02.2019 г. в общ размер на 5 477,76 лв. Също е потвърдено с решение Решение № 1040-21.73/23.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Издаденото решение е оспорено по съдебен ред, като е постановено Решение № 3333/21.05.2021 г. по адм. дело № 8134/2020 по описа на АССГ, III отделение, 54 състав.

Към момента на издаване на процесното решение, както и на потвърденото с него разпореждане, Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО не е влязло в сила, но съгласно чл.117а от КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 от КСО не спира изпълнението им. Жалбоподателката не е ангажирала доказателства, че е спряно изпълнението на разпореждането по реда на чл.117а, ал. 2 от КСО.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че не са спазени изискванията на чл. 114а, ал. 1, във вр. с ал. 2 от КСО. Съгласно чл. 114а, ал. 1 от КСО, върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5. Според ал. 2 на същата разпоредба, при определяне на дохода от пенсии, върху които се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или се извършват удръжки за вземания на държавното обществено осигуряване, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5, се включват и добавките към нея с изключение на добавката за чужда помощ. В случая е установено, че жалбоподателката следва да възстанови парични обезщетения за временна неработоспособност за периода 03.01.2018-30.04.2018 г. и парични обезщетения за бременност и раждане за периода 14.12.2018-16.02.2019 г. в общ размер на 5 477,76 лв. Установено е също, че към м. 12.2020 г. за жалбоподателката е възникнало вземане от ДОО, представляващо обезщетение за бременност и раждане. С разпоредбата на чл. 114а, ал. 1 от КСО, която е приложима към настоящия случай, законодателят е поставил под закрила вземанията от ДОО - паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО, с изключение на случаите, касаещи задължения към държавното обществено осигуряване и за задълженията за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО. Настоящият случай попада в хипотезата именно на чл. 114, ал. 5 КСО и поради това е допустимо разпореденото прихващане. Наличието на изрична и специална нормативна регламентация изключва

приложимостта на общата разпоредба на чл. 213 от ДОПК, въвеждаща забрана за принудително изпълнение върху обезщетения по социалното осигуряване, която е относима към случаите на събиране на други публични държавни и общински вземания по установения ред в ДОПК.

Съдът приема, че разпоредбата на чл. 114а, ал. 2 от КСО е неприложима, тъй като касае единствено определяне на дохода от пенсии при прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО.

С оглед изложеното, оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78 ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес]0 чрез адв. Ат. Ч. с адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-244/02.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-198#3/01.02.2021г. на Г. Д. Г. срещу Разпореждане № РП-3-21-00859913/06.01.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като неоснователна и е потвърдено Разпореждане №РП-3-21-00859913/06.01.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА Г. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес]0, да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: